

handling ved Arbejdskongressen i Washington. Denne Kongres vedtog et Udkast til Konvention om, at man i industrielle Virksomheder skulde begrænse Arbejdstiden til 8 Timer om Dagen og til 48 Timer om Ugen. Dette Udkast er Regeringerne nu pligtige til inden Udgangen af Januar Maaned at fremsætte for de respektive Rigsdage. Paa den anden Side paahviler der ikke Regeringerne anden Forpligtelse end at fremsætte det for Rigsdagen, og det bliver da Rigsdagen, der skal tage Stilling til, om den vil gennemføre det eller ej. I Henhold til Konferencen har Grækenland vedtaget en saadan Lov. Hvad de øvrige Lande angaar, er for en Dels Vedkommende Spørgsmaalet for Tiden under Forhandling paa Rigsdagen, medens Regeringen i en Række Lande har bebudet, at Forslag vil fremkomme i Henhold til Forpligtelsen overfor Konferencen. Men fra Tysklands Side er der ved det internationale Arbejdsbureaus Sammenkomst, som nylig har været afholdt i Genf, blevet meddelt, at man maatte ønske særlige Lempelser for Tysklands Vedkommende. Man tænkte sig, at Arbejdstidens Længde kunde fastsættes under eet for et længere Tidsrum, saaledes at den gennemsnitlige Arbejdstid blev disse 8 Timer pr. Dag. Det er klart, at det vilde være en betydelig Afvigelse i Regelen, og hvorvidt en saadan Tilladelse bliver givet eller ej, skal jeg ikke kunne udtale mig om. Men under alle Omstændigheder har Tyskland det i sin Magt at lade være at vedtage et Forslag af denne Natur, hvis det ikke mener at kunne gennemføre almindelige Lovregler paa dette Omraade. Man vil saaledes se, at Sagens Gang i høj Grad opfordrer til at tage Forholdene i konkurrerende Lande i Agt. Det er naturligt, at den Slags Betragtninger ogsaa vil komme stærkt frem under Forhandlingerne rundt om i de forskellige Rigsdage.

Der har dernæst fra forskellige Sider været talt om de utrygge Udsigter med Hensyn til Arbejdsfreden. Jeg har nu den Tro, at Forholdene udefra vil kræve Overvejelser, der vil føre Parterne mod hinanden. I Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Heilesen om Forligsmandsinstitutionen vil jeg gerne sige, at jeg finder ikke, hverken at det Tidspunkt, vi nu staar paa, vilde være egnet til at komme med Forslag til Ændringer i Forligsmandsinstitutionen, eller at det vilde være rigtigt at give saadanne faste og indsnævrende Regler for Forligsmandens Arbejde. Det ærede Medlem talte om, at man kunde kræve, der skulde hengaa et Par Maaneder efter Forligs-

mandens Mæglingsforslag, inden Konflikt maatte erklæres. Men det vilde meget let føre til, at de vedkommende Parter ikke vilde sige deres sidste Ord til Forligsmanden; de vilde vente, at der i Løbet af disse to Maaneder kunde vise sig et eller andet, og derved vilde Forligsmandens Arbejde blive i væsentlig Grad svækket. Med Hensyn til den Redegørelse, det ærede Medlem tænkte paa, vil jeg gerne sige, at det utvivlsomt vilde medføre, at Parterne blev mere forbeholdne overfor Forligsmanden, end rigtigt var. Det, der er det afgørende for hele Forligsmandsinstitutionen, er jo netop det, at Forligsmanden har den fulde Tillid hos Parterne, saaledes at han kan opnaa fuldstændig Klarhed over, hvad de forskellige Parter mener er det yderste, de vil kunne gaa med til. Jeg anser det derfor for rigtigt, — ogsaa ud fra mine personlige Erfaringer som Forligsstifter i 1908 — at mangua frem med stor Varsomhed, naar Talener om at give snævre Regler paa dette Omraade.

Der er flere ærede Medlemmer, der har talt om en Forandring af Valgloven. Jeg finder ikke Tidspunktet egnet til at komme ind paa principielle Betragtninger over dette Spørgsmaal. Mit Partis ærede Ordfører (Brorsen) har omtalt, hvorledes den herskende Anskuelse er indenfor mit Parti, og en Kommission vil jo nu blive nedsat. Det ærede Medlem Hr. Ulrich mente, at det skulde ske snarest, for vi kunde jo aldrig vide, sagde det ærede Medlem, der kunde jo blive Valg, før de fire Aar var gaaet. Jeg opfatter imidlertid Valgresultatet saaledes, at man fra Folkets Side har ønsket, der nu skulde være Arbejdsfred paa Rigsdagen i denne Periode, og forsaavidt noget uventet skulde ske, vil man altid kunne gribe til den til enhver Tid værende Valglov. Forudsætningerne for den Kommission, hvis Nedsættelse jeg har bragt i Forslag her paa Rigsdagen, er, at der vil blive en rolig Tid for Kommissionen til at overveje hele dette Spørgsmaal i, og for Rigsdagen til at arbejde med Sagen bagefter. Jeg vilde finde det naturligt, at Kommissionen blev delt i to Dele, saaledes at den, hvad Spørgsmaalet om Valglisten angik, blev tiltraadt af særlig fagkyndige paa dette Omraade, der ganske naturligt ikke kunde have nogen Anledning til at beskæftige sig med de mere politiske og parlamentariske Spørgsmaal, der vilde rejse sig, naar Overvejelser kommer frem om, hvilken Ordning man her i Landet skal have paa dette Omraade. Men Valglistespørgsmaalet maa komme til Behandling — det er der ikke nogen som helst Tvivl om —, det er nødvendigt, at vi faar dette lagt